

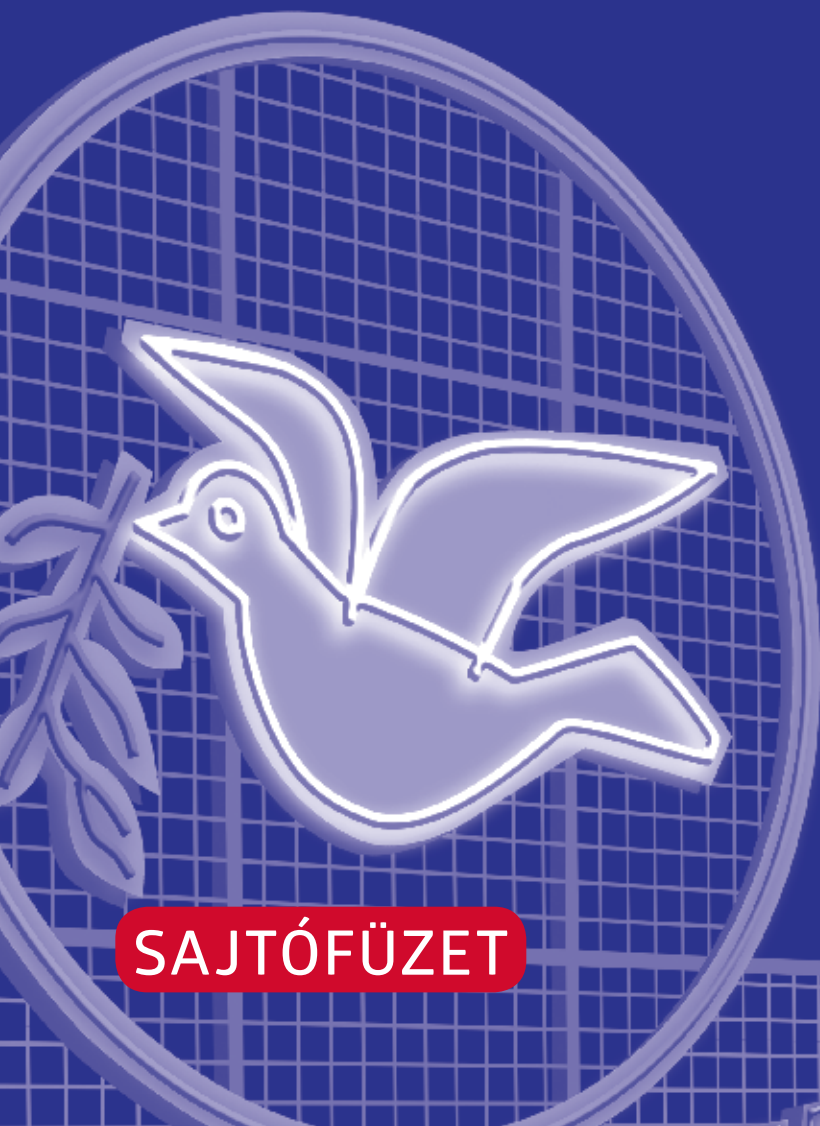
VÁRNAI GYULA PEACE ON EARTH!

la Biennale di Venezia

57. Esposizione
Internazionale
d'Arte

Partecipazioni Nazionali

MAGYAR PAVILION 2017

SAJTÓFÜZET

57. VELENCEI KÉPZŐMŰVÉSZETI BIENNÁLE

VIVA ARTE VIVA

2017. május 13. – november 26.

Május 13-án nyílik meg a világ legrangosabb képzőművészeti seregszemléje, a Velencei Képzőművészeti Biennále, amelyet 57. alkalommal rendeznek meg. A november 26-ig látogatható kiállítás idén a *Viva Arte Viva* címet kapta, főkurátora, Christine Macel művészettörténész, a párizsi Pompidou Központ vezető kurátora.

Összesen 86 ország képviselteti magát a Giardini történelmi pavilonjaiban, az Arsenale területén, az egykori hajóépítő csarnokokban és a város egyéb helyszínein. Három ország – Antigua és Barbuda, Kiribati valamint Nigéria – első alkalommal vesz részt a Biennálén.

1

A központi nemzetközi kiállítás, a *Viva Arte Viva* kilenc egységből – transzpavilonból – áll a Giardini központi pavilonjától az Arsenaléig, 51 országból 120 meghívott művész munkáit bemutatva. A központi kiállításon – több évtized óta először – magyar művészek munkái is szerepelni fognak.

Az idei Biennále fókuszában a művészet és a művészek állnak.

„A konfliktusokkal és megrázkódtatásokkal terhes világunkban, amelyben súlyos veszélyben van a humanizmus, a művészet az ember legértékesebb része – vallja Christine Macel. A művészek kortárs vitákban vállalt szerepe, felszólalása, felelőssége ma fontosabb, mint valaha. A *Viva Arte Viva* ugyanakkor a művészet és a művészek állapota iránti szenvedély hirdetése, kifejezése is. A *Viva Arte Viva* a művészekkel együtt létrehozott Biennále, mely általuk és értük jön létre. Azokkal a formákkal foglalkozik, amelyeket ők kezdeményeznek, a kérdésekkel, melyeket ők vetnek fel, az általuk kialakított művészi gyakorlattal és az életformával, amelyet választanak.”

A Magyar Pavilonban Várnai Gyula *Peace on Earth!* című kiállítása lesz látható. Várnai kiállítása több installáció mentén idézi meg a múlt futurológiai elképzeléseit és utópiáit. Felidézi a hatvanas évek jövővízióit, hogy szembesítsen azok megvalósulatlanságával, a jövő kiszámíthatatlanságával. Pozitív üzenetet sugall: a mai pesszimista verziók helyett van esélyünk, hogy az elkövetkező évtizedek meglepetésszerű fordulatoknak köszönhetően másként alakuljanak, mint ahogy azt ma gondolhatjuk.

A kiállítás kurátora Petrányi Zsolt művészettörténész, a Szépművészeti Múzeum – Magyar Nemzeti Galéria Jelenkori Gyűjteményének vezetője. A Magyar Pavilon nemzeti biztosa Fabényi Julia, a Ludwig Múzeum – Kortárs Művészeti Múzeum igazgatója.

KURÁTORI KOMMENTÁR VÁRNAI GYULA KIÁLLÍTÁSÁHOZ

Projektünk az utópiák szükségességéről szól. Minden időben szükségünk van elképzésekre, amelyek céljainkat, jövőképünket és ezáltal a világképünket meghatározzák. Ezek az elképzések az emberi gondolkodás alapjait jelentik, olyan vágyakat és félelmeket fogalmaznak meg, amelyek a jelenben megtapasztalt körülmények hatására alakulnak jövőképekké.

Ha a jelent a hidegháború éveivel hasonlítjuk – amikor a címadó Várnai-mű alapjául szolgáló neonfeliratot Dunaújváros legmagasabb épülete tetejére felállították –, akkor feltűnő, hogy ma nincsenek átfogó, kedvező elképzések a jövőről, mert a globális problémák, Európa válsága, a világ gazdaság erővonalainak átrendeződése, a konfliktuszónák Európára gyakorolt hatása ezt nem teszik lehetővé. A technikai fejlődésünk mindemellett töretlen, de ezt nem kíséri egy társadalmi, kulturális vagy gazdasági jólét a világban.

3

Úgy összegezzük a jelent, mint egy bizonytalan pillanatot, amelyben alapvető szociális és kulturális értékek válnak bizonytalanná. Számunkra azonban ez az állapot lehetőség arra, hogy a jövő alakulásának kiszámíthatatlanságáról beszéljünk. Pozitív üzenetet kívánunk sugallni: a mai pesszimista verziók ellenére van esélyünk, hogy az elkövetkező évtizedek meglepetésszerű fordulatokkal másként alakuljanak, mint ahogy ma gondolhatjuk.

A kiállítás munkáinak létrehozatalakor olyan referenciapontokat kerestünk, amelyek kifejezték a második világháború után kialakult

jövővágyat, hitet, hogy egy egyetemes béke és jólét jön majd el a 21. században. Fontos volt számunkra a futurológia tudománya, amely valószínűsíthetőség alapján próbálta és próbálja mérlegelni a lehetőségeket, prognosztizál és trendeket teremt. Támaszkodtunk hétköznapi jelképekre is, olyanokra, amelyek címereken, jelvényeken egy vállalat, mozgalom vagy város identitását sűrítik egy-egy szimbólumba. Felidézzük a múlt sci-fi filmjeinek városképeit is, amelyek azt az életteret mutatták, amelyben az emberiség elképzelte magát a távoli jövőben. Bár építészetileg e városvíziókhoz olykor közel járunk, az életformánk korántsem mutat még abba az irányba, aminek keretet adtak a hatvanas, hetvenes évek víziói.

4 Mindezek az elemzések és utalások annak lehetőségét teremtették meg, hogy a múlt optimizmusát, beteljesületlenségét tanulságul véve a jövőt is másként lássuk. Emlékezzünk, emlékeztessünk, hogy még ha nincs is sok okunk rá, de mégis jobb bízni váratlan pozitív fordulatokban, mint feladni és ráhagyni a jelen történéseit a felettünk álló erők irányításának.

Az említett társadalomtudományi, futurológiai és hétköznapi szimbolikai utalások Várnai projektjében kortárs művészeti összefüggésrendszerbe kerülnek. A jelen lehetséges témái, stratégiái és manifesztumai között a művész hozzáállása, a munkáiban megjelenő újrafelhasználás, újraértelmezés, valamint médiahasználata, videó-installációi és animációi műveit korunk egyetemes művészetének egyedi, egyszerre lokális és globális megnyilvánulásaivá teszik. A művekben kifejezett gondolatok és utalások a művész egyéni szabadságát, illetve felelősségét hangsúlyozzák. A *Peace on Earth!* műegyüttese végső soron Várnai Gyuláról, elkötelezettségéről és bizakodásáról szól. Arról, hogy a művésznek lehetősége, hogy korának összefüggéseit a maga módján értelmezze és elemezze, és abból saját következtetéseket vonjon le, olyanokat, amelyek mások számára is tanulsággal bírnak, és pozitív üzenetek és érzések formálásához segítenek hozzá.

A KIÁLLÍTÓ MŰVÉSZ

Várnai Gyula (1956) autodidakta művész, fiatal korában matematikával, fizikával és zenével foglalkozott. Alkotótevékenységét azóta is meghatározzák a természettudományok, valamint az akusztika iránti érdeklődése. A művészeti életben aktívan a nyolcvanas évek végétől vesz részt. Művészetét kezdetektől fogva az egyszerű elemekből való kollázsszerű építkezés és az utalások összetett rendszere határozza meg. Foglalkoztatja a filozófia és az irodalmi szövegek használata, gyakran hangeffektusokat, zenei megnyilvánulásokat integrál a munkáiba. Jelentős egyéni kiállításai között kell megemlíteni a Kiscelli Múzeum templomterében 2006-ban rendezett *Ritka pillanatok egyike* című installációt, a 2011-es Ljubljana *Micro Universe* című tárlatot a P74 galériában, a Paksi Képtárban 2012-ben rendezett *Véleménybarát termék* című kiállítást vagy a *Blind World* című önálló munkáját a Kibla Portal galériában, Mariborban. A Velencei Biennáléra készített munkái szervesen illeszkednek eddigi művei sorába, ezeket is a referenciák kreatív, többrétegű használata, a filozófiai, a matematikai és egyéb jelrendszerekből történő szemléletes műépítés jellemzi.

5

A KURÁTOR

Petrányi Zsolt (1966) művészettörténeti tanulmányainak befejezése óta foglalkozik kortárs művészettel. Pályáját a Magyar Nemzeti Galériában kezdte, majd a Műcsarnokban folytatta, ahol a Beke László vezetése alatt álló intézményben rendezhette első kiállításait. 1994-ben és 1998-ban Japánban járt tanulmányúton, ahol doktori dolgozatához végzett kutatásokat. 2001 és 2005 között a dunaújvárosi Kortárs Művészeti Intézet művészeti vezetője volt. 2003-ban a Velencei Biennále Magyar Pavilonjának kurátora volt, a Kis Varsó művészcsoporttal a *Nefertiti*

teste című projektet mutatták be. 2005 és 2011 között a Műcsarnok igazgatójaként a Velencei Biennále nemzeti biztosaként is dolgozott. A Műcsarnokban olyan jelentős művészeknek rendezett nagyszabású egyéni kiállítást, mint Luc Tuymans, Michael Borremans vagy Thomas Ruff. 2011-től a Magyar Nemzeti Galéria Jelenkori Gyűjteményének a vezetője.

A KATALÓGUS

6 A kiállítást rendhagyó katalógus kíséri *Peace on Earth! Utópiareferenciák* címmel. Mind a szöveg, mind a képanyag elszakad a hasonló kiadványok megszokott szerkesztési rendjétől, a katalógus tartalma lazábban, asszociációk mentén kapcsolódik a kiállító művész munkásságához. Fontosnak tartottuk ugyanis, hogy minél többet elmondjunk a környezetről, amelyben Várnai Gyula él és dolgozik, és az inspirációkról, amelyek meghatározzák a munkáit.

Fabényi Julia nemzeti biztos bevezető tanulmánya a kelet-európai városok második világháború utáni építéstörténete kapcsán köti össze a kor utópiáit és békébe vetett hitét az építési és iparosítási lázzal. Leírása igen fontos a művész munkamódszerének megértéséhez, egyszerre ad szélesebb történeti és helyi kontextust a művek értelmezéséhez.

Petrányi Zsolt kurátor a kiállított műveket tágabb összefüggésrendszerbe helyezi, melynek utalásai követik Várnai Gyula érdeklődését, naprakész ismereteit a popkulturális, zenei trendek és tudományos ismeretek terén. Szövege ezek rendszerében mutatja be a kiállítás koncepcióját és az egyes műveket.

Cameran Ashraf újmédia-kutató esszéjében az információ karakteréről, átadásának történeti és jövőbe mutató aspektusairól ír. Szövege

hasznos adalék a Biennálén bemutatott *Mindent tudni akarok!* című munkához, és elmélyíti a benne rejlő jelentésrétegeket.

Tilo Schulz képzőművész egy egyéni, irodalmi szöveggel járult hozzá a kiadványhoz. Írása személyes levél a művészhez, egy művészi megszólítás, amelynek kapcsán betekintheünk a két alkotó szellemi kapcsolatába. Sorai felidézik Várnai művészetének alakulását, korábbi műveit és azok kapcsolódásait.

A katalógus formátuma egy fanzine jellegű zsebkönyvet idéz, melynek bőséges képanyaga a szövegektől függetlenül is felkeltheti az olvasó érdeklődését. Szinte egy párhuzamos szálon adnak betekintést a kiállításához kapcsolódó vizuális és gondolati asszociációkról.

A Ludwig Múzeum kiadásában külön magyar és angol nyelven megjelentetett katalógus szerkesztője Petrányi Zsolt. A kiadvány és a projekt grafikai arculatának tervezője Kerekes Zoltán.

CHRISTINE MACEL BEVEZETŐJÉBŐL

8

„Konfliktusokkal és megrázkódtatásokkal terhes világunkban, amelyben súlyos veszélyben van a humanizmus, a művészet az ember legértékesebb része. A művészet az elmélyült gondolkodás, az önkifejezés, a szabadság és az alapvető emberi kérdések ideális helye. Ez ad teret az álmoknak és az utópiáknak, a többi emberi lényel való kapcsolatunknak, a természethez és a kozmoszhoz való kapcsolódásnak, miként a szellemi dimenzióval való kapcsolatba lépésnek is. A művészet itt a végső bástya, az a kert, amelyet az aktuális trendeken és személyes érdekeken felülemelkedve kell művelnünk. Egyben alternatívaként szolgál az individualizmusra és a közönyre is. Építő és tanulságos tapasztalat. A művészet az élet igénye, noha időnként felsejlik mögötte a kétség. A művészek kortárs vitákban vállalt szerepe, felszólalása, felelőssége ma fontosabb, mint valaha.

A *Viva Arte Viva* ugyanakkor a művészet és a művészek állapota iránti szenvedély hirdetése, kifejezése is. A *Viva Arte Viva* a művészekkel együtt létrehozott Biennále, mely általuk és értük jön létre. Azokkal a formákkal foglalkozik, amelyeket ők kezdeményeznek, a kérdésekkel, melyeket ők vetnek fel, az általuk kialakított művészi gyakorlattal és az életformával, amelyet választanak.

A művészet és a művészek állnak a kiállítás középpontjában, mely rákérdez művészi gyakorlatukra, arra, miként születik a műalkotás,

a tétlenség és tevékenység váltakozó szakaszai között, az otium és negotium között. A rómaiak otium szava, mely a görög scholē kifejezésből ered, egy kiváltságos pillanatot jelöl, melyet ma helytelenül tétlenségnek fordítanak, és így negatív konnotációval látják el, vagy kikapcsolódásnak fordítják, ami az angolban nem áll messze a szórakozástól. Az otium szó, mint a művész által folytatott tevékeny munka világának és a negotiumnak az ellentéte, ezzel szemben azt a tevékenység nélküliségben és készenlétben, aktív tétlenségben és szellemi munkában, nyugalomban és tevékenységben eltöltött szabad időt jelenti, amelyben a műalkotás megszületik.

A művész elkalandozó gondolataitól elindulva, műhelymunkáján, földi és lelki táplálékán, anyagi és szellemi munkahelyén keresztül a kiállítás szervesen épül fel pavilonok, termek és stanzák (szobák) során át nyújtva tapasztalatot a nézőnek, mintegy utazást téve a belső világból a határtalan felé. Ezek a pavilonok vagy pavilon-átjárók (transzpavilonok), melyek korra és származásra való tekintet nélkül kötik össze a művészeket, úgy követik egymást, mint fejezetek a könyvben. A Művészek és Könyvek Pavilonjától az Idő és Végtelen Pavilonjáig univerzumok egész sora mesél egy egybehangzó, olykor paradoxonokkal terhes történetet a világ összetettségének, illetve a művészi pozíciók és gyakorlatok sokfélesége tükrében. A kiállítás egyben az odafordulás megtapasztalása is a másik felé, a közös hely felé és a legmeghatározhatatlanabb dimenziók felé, melyek egy újhumanizmushoz nyitnak utat.

9

A *Viva Arte Viva* pozitív és védő energiát kíván sugározni a fiatal művészek felé, egyszersmind újra felfedezni azokat, akik túl korán eltávoztak, vagy azokat, akik munkájuk jelentősége ellenére is ismeretlenek maradtak. Felfedezések és újra felfedezések közepette kerül bemutatásra különböző művésznemzedékek munkája, és közben a kultúra olyan különleges térségei is feltárulnak, mint Latin-Amerika, Ázsia és a Közel-Kelet, külön figyelmet fordítva Európára egészen keleti határáig és Oroszorszáig.”

A FŐKURÁTOR

Christine Macel 2000 óta a Pompidou Központ vezető kurátora. Művészettörténeti tanulmányait követően előbb a francia kulturális minisztériumban dolgozott, majd a Musée National d'Art Moderne-be került, ahol 31 évesen lett vezető kurátor. Az itt eltöltött 15 év alatt számos egyéni kiállítás (Sophie Calle, Nan Goldin, Philippe Parreno) és tematikus tárlat fűződik a nevéhez. Ezek közül kiemelendő *A múlt ígéretei (Les Promesses du Passé)* címmel Joanna Mytkowskával közösen 2010-ben rendezett nagyszabású kiállítás, amely a kelet-európai régió kortárs képzőművészetébe engedett bepillantást, megpróbálva szakítani a térség művészetéről kialakult klisékkel. A többnyire társadalmi, politikai tartalmú konceptuális műveket felsorakoztató válogatásba bekerültek Erdély Miklós, Hajas Tibor, Szentjóby Tamás, Tót Endre, Szombathy Bálint és Csörgő Attila művei is.

10

Nevéhez fűződik a Pompidou Központon belül a fiatal művészeknek bemutatkozási lehetőséget biztosító *Espace 315* létrehozása, és ő indította el a fiatal filmesekre fókuszáló *Prospectif Cinéma* projektet is. Publikációi többek között az *Artforum*ban és a *Flash Art*ban olvashatók. 2007-ben kötete jelent meg *Time taken, the work of time in the work of art* címmel.

A Velencei Biennálén 2013-ban a francia nemzeti pavilon (Anri Sala), 2007-ben pedig a belga pavilon (Eric Duyckaerts) kurátora volt, és dolgozott Marseille-ben és Sharjahban is vendégkurátorként.

A KILENC TRANSZPAVILON

MŰVÉSZEK ÉS KÖNYVEK PAVILONJA

A művészek anyagi és szellemi világa elsősorban a könyvekkel, a szövegekkel, tágabb értelemben az ismeretekkel (tudással) való kapcsolatukon keresztül szélesedik ki. A post-Internet korszakban a művészek kapcsolata az írással egyáltalán nem lett lazább, sőt, újabb reflexiókkal lett gazdagabb. A művészek ellentmondásos viszonya a könyvekkel és az érzetekkel egy új korszak eljövételét jósolja, amikor a nyelv, az ismeretek, valamint az ezek megszerzését szolgáló eszközök, illetve a művészek társadalmi helyzete gyökeres változáson fog átmenni, miközben a művészek még mindig a művészettörténet alapján határozzák meg önmagukat.

ÖRÖMÖK ÉS FÉLELMEK PAVILONJA

11

A pavilon az ember saját létezésével, érzelmeivel és érzéseivel való kapcsolatát idézi fel. A konfliktusok, a háborúk, a növekvő egyenlőtlenségek populizmust, az elit visszautasítását hozzák magukkal. A személyes érzelmek erősebbek, mint valaha. Ez a kor rákényszerít minket arra, hogy újragondoljuk az emberről, mint racionális lényről kialakított képünket. Az ember nemcsak új, szabad és testvéri világot képes létrehozni, hanem cselekedeteit olykor nemtelen érzései – mint a félelem, a szorongás vagy épp az agresszió – irányítják. Az első két pavilon a Giardiniben, a többi az Arsenálban kap helyet.

KÖZÖS TÉR PAVILONJA

A kiállított művek a kollektív fogalmát járják körül, mely sok vitának tárgya a hatvanas-hetvenes évek óta a kortárs művészetben, bár ma már mérsékeltebb és kevésbé élénk módon zajlik, mint korábban. Több történelmi mű is szerepel itt, melyeknek az antropológiai aspektusa is jelentőséget kap. Más művek pedig épp a közösség hiányával, a közösség kialakításának lehetetlenségével foglalkoznak.

Hogyan hozzunk létre közös tereket egy olyan világban, amelyben az egyenlőség és a testvériség eszméje elbukni látszik, ha nem úgy, hogy mikropolitikai szinten teremtjük meg életképességének feltételeit?

FÖLD PAVILONJA

A pavilon a környezetről, a bolygónkról és az állatok világáról szótt álmokat és utópiákat gyűjti össze. A hetvenes évek ökológiai és ezoterikus utópiái, a környezettel való jelenlegi kapcsolat, az egyéni elképzelések egyszerre komorak és örömteliek. Az itt kiállított művek gyakran kilépnek a művészet hagyományos színtereiből, hogy közelebb kerüljenek a mindennapi élethez. Az energetika, az ipari környezet, a Földi erőforrásainak kizsákmányolása több művész alkotásában is megjelenik, míg más művészek a saját környezetüket dokumentálják.

12 HAGYOMÁNYOK PAVILONJA

A felvilágosodás és a világi modernitás által már elutasított hagyományok most a legrosszabb formájukban térnek vissza, mint a fundamentalizmus és a konzervativizmus. Az utóbbi három évtizedben a művészetben a hagyomány kérdése inkább a régi és új közötti ellentétben jelent meg. Rengeteg művész fordult a régmúlt felé, hogy újragondolja, újraértékelje azt. Ez a mostani, bizonytalan korszak tünete: a művészet történelmi referenciákat, hivatkozási pontokat keres, hogy új alapokon építse fel ismét saját magát.

SÁMÁNOK PAVILONJA

A kiállítók között sok művész teszi magáévá a „sámán-művész” szerepet, vagy duchampi értelemben lesz hittérítő, amennyiben egy belső víziót közvetít. Ez a korábban alulértékelt szerep a mai spiritualitásra vágyó korban új jelentőséget kap. Az elmélyülés és a meditáció iránti igény különféle filozófiákat hoz előtérbe, mint a buddhizmus vagy a szufizmus. A 21. század elejére jellemző szakralitás

utáni vágyakozás több performanszban, műben is megjelenik. Ezek a művek próbálnak túllépni a múlt romjain és a jelen sebein, és gyakran játszanak az anyaggal vagy az iróniával.

ÉRZÉKEK PAVILONJA

A női testet és a szexualitását helyezi a középpontba. Nőművészek munkái vidáman és humorral fordulnak az élet és a testi örömök felé. Rajzok, festmények, szobrok, ruhák jelenítik meg az női test új, intim képét, amelyben a test már nem a vágy tárgya. Megjelenik itt a zene, a tánc, az ének, a trance, melyek segítenek egy új dimenzióba, egy másfajta tudatállapotba kerülni.

A SZÍNEK PAVILONJA

Az idegtudomány szerint a színek érzékelése a szemben és az agyban lejátszódó folyamat, amely nagyon szubjektív. Érzékenység és transzparencia, fény és spiritualitás, taktilitás és vizuális robbanás. A Színek Pavilonja egyfajta tűzijáték az Arsenale kiállításának folyamatában, ahol újra megjelennek a korábbi pavilonok témái: egy elidegenítő élmény az utolsó fejezet előtt.

13

AZ IDŐ ÉS A VÉGTÉLEN PAVILONJA

Mi van a művészet metafizikus megközelítésével? Az idő, mint folyamat, mint az illékonyság és a változás soha abba nem maradó folyamata, amely a halálba torkollik, a hetvenes évek óta jelen van a művekben. A konceptuális performansz összekeveredik a hosszú idő és a jóvátehetetlen veszteség feletti elmélkedéssel. A kilencvenes években, a „presentism” idején, ebben a hiperinstant korban, Borges labirintusa és a jelenben már megírt jövőképek, a megálmodott végtelen között az idő fogalma új, metafizikus színezetet kapott. A lagúnával szemben a művész eltűnik vagy a hipnózisnak köszönhetően „jobbként” újjászületik.

PÁRHUZAMOS ESEMÉNYEK

NYITOTT ASZTAL

A kísérő események szintén a művészeket állítja a középpontba. A kiállítás hat hónapja alatt kéthetente minden pénteken és szombaton asztali beszélgetésen vehetnek részt a programhoz csatlakozott művészek és közönségük, ahol együtt étkezhetnek és megvitathatják a művész alkotási gyakorlatát. Az eseménysorozatra a Giardiniben a Központi Pavilon előtt, illetve a Sale d'Armban, az Arsenalében kerül sor, és élőben közvetítik a Biennále honlapján.

MŰVÉSZI GYAKORLATOK PROJEKT

14 Február óta a Biennále minden nap újabb videót posztol ki a weboldalára, ahol megtekinthetők a művészek által készített rövid videók, melyeken bemutatják a világukat és munkamódszerüket.

A Ludwig Múzeum Hajas Tiborról szóló filmje – melyben Vető János idézi fe a fiatalon elhunyt művész alkotói praxisát – már megnézhető; Várnai Gyula filmje pedig hamarosan látható lesz a Biennále honlapján. A sajtótájékoztatón mindkét kisfilmet bemutatjuk.

KIRAKOM A KÖNYVTÁRAMAT PROJEKT

A főkurátor felkérte az idei központi kiállítás művészeit, hogy készítsenek listát a kedvenc könyveikről. „Jó lehetőség, hogy megismerjük a művészek olvasmányait, mely inspirációs forrás lehet a közönség számára is” – szölte a felhívás, melynek címét Walter Benjamin 1931-es *Ich packe meine Bibliothek aus* című esszéje adta. A projekt a kiállításon és a katalógusban is szerepelni fog.

A Ludwig Múzeum könyvtára térben és időben kiterjesztette a velencei projektet és a *Kirakom a Könyvtáramat: a Magyar Pavilion (1986–2017) virtuális könyvtára* című kapcsolódó programja keretében felkérte a Képzőművészeti Biennálén az elmúlt harminc évben a magyar pavilonban szerepelt művészeket, hogy állítsák össze a kedvenc könyveik listáját, és osszák meg velünk. A virtuális könyvtár a múzeum könyvtár üvegfalán elhelyezett infografikán, valamint a múzeum honlapján olvasható.

SPECIÁLIS PROJEKTEK ÉS PERFORMANSZOK

A Biennálén számos speciális, helyspecifikus performanszt mutatnak be többek között a Giardiniben, a Giardino delle Verginiben és külső helyszíneken a városban. A nyitó héten mintegy húsz performansz kerül megrendezésre, melyeket élőben közvetítenek a Biennále honlapján.

MAGYAR RÉSZVÉTEL A KÖZPONTI KIÁLLÍTÁSON

A Ludwig Múzeum koordinálásában a főkurátor kiállításán a Giardiniben az „Örömök és Félelmek Pavilonja” szekcióban szerepelnek Hajas Tibor (1946–1980) képzőművész munkái is. Hajas nemcsak a hetvenes évek magyar avantgarde művészetének sokoldalú és nagyhatású alkotója, de a performansz művészet nemzetközileg is elismert alakja. A Ludwig Múzeum legutóbb 2005-ben *Kényszerleszállás* címmel mutatta be munkásságát. Várakozásunk szerint a velencei részvétel a fiatalon elhunyt művész munkásságát erős nemzetközi fókuszba helyezi, hiszen nem egy művel, hanem egy kisebb kiállítással – a Vető Jánossal készített fotóakciók tablóiival – szerepel a központi pavilonban. A kiállított művek többsége a Ludwig Múzeum gyűjteményéből származik, de a kölcsönzők között van a Szépművészeti Múzeum és a pécsi Janus Pannonius Múzeum is.

- 16 A nemzetközi publicitás fontossága mellett a velencei részvétel előkészítése során kiemelt múzeumi szempont volt a műtárgyvédelem. A Hajas gyűjtemény megőrzése érdekében a kiállításon valamennyi fotóabló egy egyedülálló zárt UV-szűrős plexiburkolatot kap antireflex fényvédő bevonattal. Ezzel a módszerrel és az ArtSorb-rendszerrel kiküszöbölhető a páraingadozás. Ez a megoldás a megőrzési szükségletek mellett a hagyományostól eltérő magas színvonalú alternatívát jelent a műtárgyak bemutatása és védelme területén.

A központi kiállítás másik magyar résztvevője Lengyelországban élő Csörgő Attila, aki az Arsenaleban, a Giardino delle Verginiben az „Idő és a Végtelen Pavilonja” szekcióban állít ki.

Biennale Arte 2017 - Tibor Hajas

www.youtube.com

Il progetto Pratiche d'Artista raccoglie un insieme di brevi video realizzati dagli artisti invitati alla 57. Esposizione Internazionale d'Arte, per far scoprire ...

Készült az 57. Velencei Képzőművészeti Biennále sajtótájékoztatójára
a Ludwig Múzeum Velencei Biennále Irodája összeállításában.

LUDWIG MÚZEUM

Kortárs Művészeti Múzeum
Museum of Contemporary Art
www.ludwigmuseum.hu

Főtámogató:

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA

A kommunikáció támogatója

ARDIN
consulting • development • integration

A művészt az acb Galéria képviseli

acb

PRAKTIKUS INFÓK

A Biennále 2017. május 13-tól november 26-ig látogatható

Giardini és Arsenale nyitvatartás: 10–18 óra

Arsenale pénteken és szombaton (szeptember 30-ig): 10–20 óra

Hétfőnként mindkét helyszínen zárva (kivéve: máj. 15., aug. 14., szept. 4., okt. 30., nov. 20.)

Sajtó- és vernisszázs napok: május 10-12.

Magyar Pavilon megnyitója: május 12. péntek, 14 óra

Központi megnyitó és díjátadó: május 13.

Teljes árú jegy (Giardini+Arsenale):

25 € (mindkét helyszínen egyszeri belépéssel)

30 € (mindkét helyszínen korlátlan belépéssel 48 órán belül)

Belépőkről: www.labiennale.org/en/art/tickets/

Honlap: www.labiennale.org

Sajtóközpont: Visual Art Press Office

E-mail: infoartivisive@labiennale.org

Tel.: +39 041 5218 - 846/716

Regisztráció a sajtónapokra április 30-ig:

<http://web1.labiennale.org/57eia/57eia.php>

Központi képanyag a következő linken érhető el:

<http://ftp.labiennale.org>

Password: biennale2017

Hivatalos hashtag: #BiennaleArte2017

A Magyar Pavilon képanyaga a következő linken érhető el:

http://www.lumu.hu/U_biennale2017

Sajtókapcsolat: rothman.gabriella@ludwigmuseum.hu

Tel: 06 20 33 140 33

www.ludwigmuseum.hu

www.varnaigyula.hu